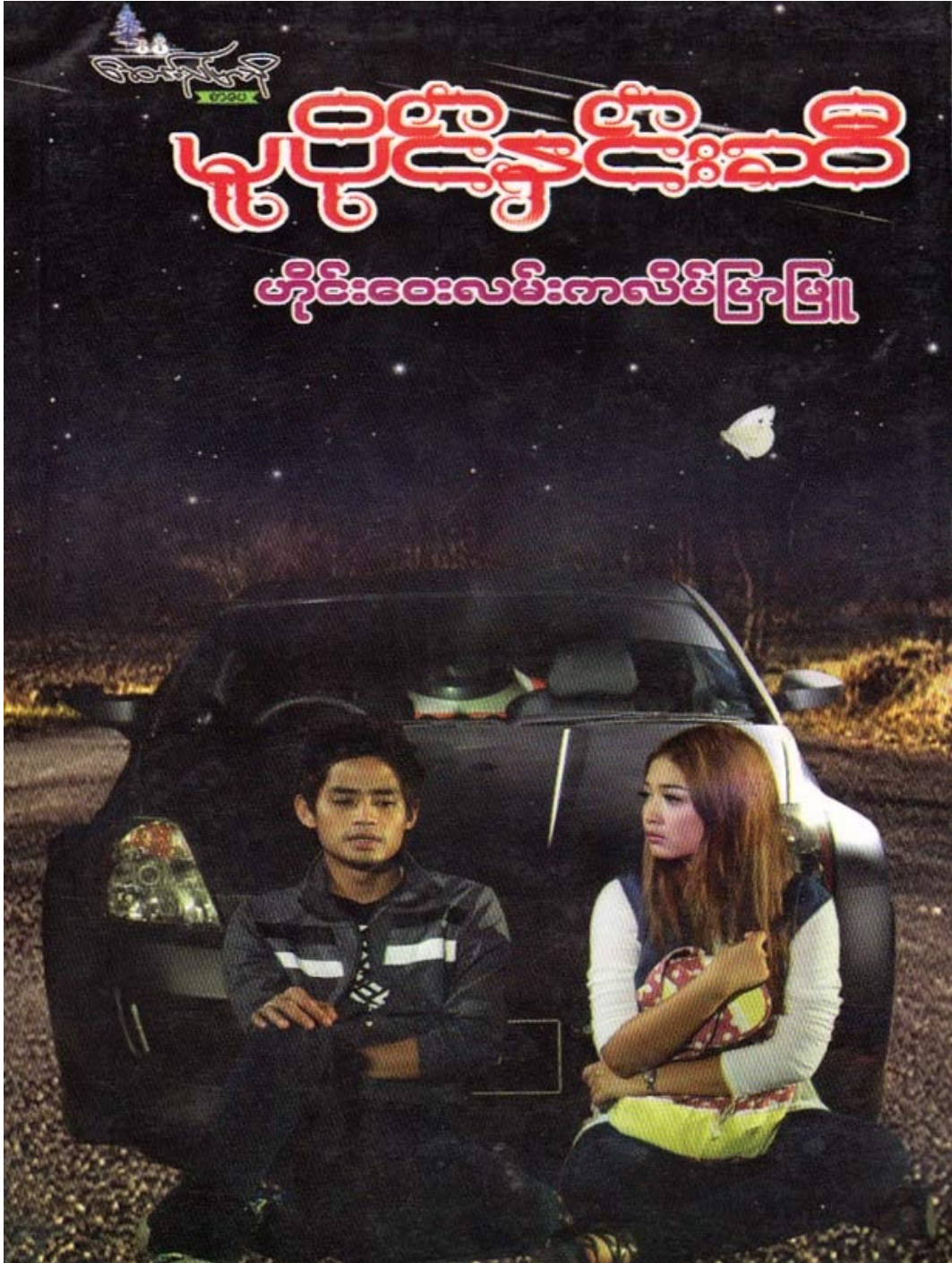

မူပိုင်ခွင့်သိ

ဟိုင်းဝေးလမ်းကလိပ်ဖြူဖြူ

Day-1
25-11-2012

ဒီနေ့... အအေးလှိုင်းဖြတ်မယ်လို့ မိုးလေဝသသတင်းက
ကြော်ငြာထားသည်။ တကယ်လည်း လေတိုက်လိုက်တိုင်း စိမ့်စိမ့်ပြီး အေးနေလေရာ
အသချေသိသည် ဆွယ်တာအကျ...မှ ခေါင်းဆောင်းကို ခေါင်းမှာ ဆောင်းလိုက်ပြီး
အချမ်းပြေစေရန် ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက်ကို ကိုင်တိုင်ထဖျော်ပြီး အခန်းထဲက သူမ
စာကြည့်စားပွဲလေးဆီမှ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

စိတ်တွေက ဘာလို့များ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေရတာ ပါလိမ့်...
များမကြာမီမှာ သူမဟာ စွန့်စွန့်စားစား အလုပ်တစ်ခုကို မလွဲမသွေ
လုပ်ကိုလုပ်ရလိမ့်မည်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်တွေ သက်သာလိုသက်သာငြား
ကျောပိုးအိတ်ကလေးထဲကို အဝတ်အစား သုံးလေးစုံခန့် ထိုးထည့်ပြီး သူမ သုံးနေကျ
Two-way မိတ်ကပ်ဖူးလေးကို နှုတ်ခမ်းနီလိမ္မော်ရောင်လေး တစ်တောင့်ကို
မမေ့မလျော့ ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်လိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့... ဘီးတစ်ချောင်း။ ဒါလည်း လိုအပ်တာပဲလေ။

အသချေကံ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ သူမဖုန်းလေးကို ယူပြီး မနက်က
ကိုကိုပို့ထားတဲ့ Message လေးကို ပြန်ဖတ်မိသည်။

‘ ‘ ဟုတ်ပါတယ်.. ဒီည ခြောက်နာရီ

ချိန်းထားတာပဲ၊ ကိုကိုက ငါ့ကိုတော့ မနောက်လောက်ပါဘူးလေ...
ဒါပေမယ့်... အချိန်မတော် ငါတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ကောင်းပျံ့မလား... အို...
ဒီလိုသာ ကြောက်စိတ်တွေ များနေရင် ဒီတစ်သက် ကိုကိုနဲ့ငါ နီးရမှာ မဟုတ်ဘူး၊
အားတင်းထား အသချေ... ဒါ... နင့်ဘဝအတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ...
ဒီတစ်ဆင့်ကို နင်ကျော်ဖြတ်နိုင်ရင် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး
အိပ်စက်ခွင့်ရပြီ... ဘာမှ တွေဝေမနေနဲ့... သွားစရာရှိတာ သွားလိုက်....

ကိုကိုလင်းညိုက ယောက်ျားပီသတာပဲ။ သူ ငါ့ကို အစောကြီး လာစောင့်နေမှာပါ။

တစ်ယောက်တည်း... စကားတွေ ပြောပြီး.... အသချေကံ အသချေကို ပြန်ပြီး အားပေးနေမိသည်။

ဒီနေ့.... အအေးလှိုင်းဖြတ်ကာမှပဲ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ပိုပြီး သတိထားမိလာသည်။ ကြမ်းပေါက်ကြားက လေတိုးလို့ ပိုအေးနေတာ သူမ သိသည်။ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့တဲ့ ဘဝ...။

စားတော့လည်း ဆန်ကြမ်းနဲ့ ငါးပိရည်၊ ကန်စွန်းရွက်။ ဒီထက် ပိုပြီး အဆင့်မြင့်မြင့် စားဖူးတာဆိုလို့ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ကြက်ဥကြော်။ ပြီးတော့... အမေ့ဆိုင်က ကျန်တဲ့ဟင်းတွေ။ ဒါ... အသချေရဲ့ ဘဝပဲ။

ဒီဖုန်းလေးက ကိုကိုပေးခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော လက်ဆောင်လေးပါ။ အသချေ ဆယ်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကိုကို ပေးခိုင်းခဲ့တာ... အသချေ အမြတ်နိုးဆုံး ပစ္စည်းဆိုလည်း ဟုတ်တာပဲ။ သွားလေရာ နေရာတိုင်းမှာ ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲဆောင်သွားတတ်တဲ့ ဖုန်းလေးပေါ့။

ကိုကိုနဲ့ ဝေးနေရတဲ့ တစ်လလုံးလုံး ဒီဖုန်းလေးထဲက ကြားလာရမယ့် ကိုကိုအသံလေးကို နေ့စဉ် တမ်းတရင်း မျှော်နေရတဲ့ အသချေပါ။ ညတိုင်း ခေါင်းအုံးမှာ မျက်ရည်တွေ စွန်းခဲ့ရတာ ခေါင်းအုံးလေးက သက်သေတည်မှာပါ။

ဒီဘဝမှာ ကိုကိုနဲ့ဝေးရရင် အသချေ ရူးရင်း ရူး၊ မရူးရင် သေမှာပဲ... ငွေတွေ... ဂုဏ်တွေ... အဆင့်အတန်းတွေက ကိုကိုလင်းညိုနဲ့ အသချေကို ခွဲပစ်မယ့် လက်နက်တွေလား။

သူတို့က ဘယ်လောက်တောင် စွမ်းလို့လဲ... အရာရာကို ငွေနဲ့လဲယူလို့ ရပေမယ့် အသချေအချစ်ကို ငွေနဲ့လာမဖိနဲ့ ဒေါ်တင်တင်လတ်... လုံးဝမရဘူးဆိုတာ ရှင် ကောင်းကောင်း သိလာရစေမယ်... ကိုကိုက အရွယ်ရောက်ပြီးသား လူတစ်ယောက်ပဲ။

သူ့မှာ... ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ သူ့မှာ နှလုံးသား ရှိတယ်၊ သူ့မှာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝ ရှိကိုရှိရမယ်။

အတ္တအမိန့်နဲ့ ဓနလက်နက်တွေ ထုတ်သုံးပြီးရင်း သုံးနေရင် ကိုကိုဘဝ ဘယ်လိုမှ လှပလာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။

တကယ်တော့ ကိုကိုဘဝကို လှပလာအောင် အသချေတစ်ယောက်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ စိုပြည်လာအောင်လည်း အသချေ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။

ကိုကိုရယ်.. အသချေလေ ကိုကိုနဲ့ဝေးပြီး မနေနိုင်ပါဘူး၊ ကိုကိုကို လွမ်းရင်... ကိုကိုပေးခဲ့တဲ့ ကိုကိုအကျ..လေးကိုဖက်ပြီး ငိုနေရမြဲပါ။ အဲဒီ အကျ..လေးမှာ ကိုကိုကိုယ်နဲ့လေး ရနေတော့... အသချေအနားမှာ ကိုကို ရှိနေသလိုမျိုး ခံစားရတယ်ကွဲ့... မသိတဲ့သူတွေကတော့ အသချေ ရူးနေပြီလို့ ထင်ကြမှာပဲ.. ကိုကိုကို တွယ်ကပ်မိတဲ့အတွက် ကိုကိုအမေက အသချေကို ပိုင်းလုံးမလို့ ပြောတယ်... ဆင်းရဲတာနဲ့ပဲ ပိုင်းလုံးဖြစ်ရောလား ကိုကိုရယ်... ဘဝကံအကြောင်းမလှလို့ ဆင်းရဲပေမယ့် အသချေမှာ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းမကျပါဘူး... တစ်နေ့ကျရင် ကိုကိုအမေ သိလာမှာပါလေ။

အသချေသည် စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သူမလက်ဖမိုးနဲ့ ပွတ်သုတ်ပစ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကလေးထဲကို ကိုကိုလင်းညှိရဲ့ အကျ..လေး ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ... ဗလာစာအုပ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖြဲယူပြီး အသိပေးစာလို့ ပြောရမလား၊ လင်နှောက်လိုက်မယ့်အကြောင်း ပြောတဲ့စာလား.. ဘာမှန်းမသိပေမယ့် အမေနဲ့ အစ်ကို စိတ်မပူအောင်တော့ ရေးခဲ့ဖို့လိုလို့ သူမ ရေးရပါလိမ့်မည်။

သို့

အမေနဲ့ကိုပေါက်

အသချေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့။ မနာကြည်းပါနဲ့နော်။
မလိမ္မာလို့ မိုက်မိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုအပ်လို့ မိုက်လိုက်ရတာ ပါ။ အသချေ့
ကိုကိုလင်းညှီနောက်ကို လိုက်သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့်... တစ်နေ့ကျရင် အသချေ့
ပြန်လာမှာပါ။ မေမေတို့နဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားမှာပါ။ အသချေ့ကို
မမုန်းလိုက်ပါနဲ့နော်။ မေမေ့ကို ချစ်တယ်။ ကိုပေါက်ကိုလည်း ညီမလေး ချစ်တယ်။
အသချေ့ ပြန်လာမယ်။ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်။ စောင့်နေပါနော်...

အသချေ့

စာရေးလို့ ပြီးတော့ `အသချေ့? လို့ ခေါ်သံ ကြားရသည်။

ဒီအချိန် လာတတ်တာဆိုလို့ အသချေ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း စွဲမြတ်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

`အသချေ့... အသချေ့... နင် အခန်းထဲမှာလား??

`အေး... ဝင်ခဲ့လေ စွဲမြတ်??

`မိန်းမ.... အခန်းအောင်းပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ...

လွမ်းနာကျနေပြန်ပြီလား??

`ငါ့ရုပ်ကို သေချာကြည့်ပါဦးဟဲ့... လွမ်းနာကျနေတဲ့ရုပ် ဟုတ်လို့လား

..

အဲဒီ တော့မှ စွဲမြတ်က အသချေ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး....

`အေးဟဲ့... ဒီနေ့ နင့်မျက်နှာ မြူးနေပါလား... ကိုကိုနဲ့ အဆက်အသွယ်
ရပြီဆိုပါတော့??

`ဒီည ငါ သူနဲ့ လိုက်သွားတော့မှာ??

`တကယ်... နင် သူနဲ့ ခိုးရာလိုက်တော့မယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊

မလိုက်ပါနဲ့လားဟယ်.. နင့်အသက် ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ... ပြီးတော့
ကြီးကြီးမှာ သွေးတိုးရှိတယ်နော်... နင့်ကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ??

စွဲမြတ်စကားကြောင့် အသင်္ချေတောင် စိတ်နည်းနည်း လေးသွားမိသည်။

မေမေ့ကို စိတ်ပူပေမယ့် ဒီဘက်မှာက ဒီလိုလုပ်လို့ မရပါ။ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို တွက်နေရသလို သူမ ခံစားရသည်။ အဖြေမရဘဲ တဲလဲလည်လည် ဖြစ်နေသည်။ ဒီကြားထဲ ဟိုမမက တစ်မှောင့်။

‘ ‘ ပြီးတော့ ကိုပေါက်က ဒေါသခပ်ကြီးကြီးရယ်... သူနဲ့

ဒေါ်တင်တင်လတ်က မျက်နှာကြောတည့်တာ မဟုတ်ဘူး... တော်ကြာ ဟိုက သူ့သားပျောက်လို့ လာမေးမှ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ဦးမယ်...

ဟိုမိန်းမကြီးပါးစပ်က မှိုချိုးမျှစ်ချိုးတွေ ပြောလာရင် နင့်အစ်ကိုက တုတ်ဆွဲ ဓားဆွဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်နော်... နင် ပြန်စဉ်းစားဦး...

ငါ့အထင်တော့ နင် လိုက်မသွားသင့်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ... မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်ရတာ ... သူ့သာ နင့်ကို

တကယ်တန်ဖိုးထားခဲ့ရင် မလွဲမသွေ လာပြီး တောင်းရမှာပေါ့... ခုလိုမျိုး ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်လို့...??

‘ ‘ တော်ပါတော့ စွဲမြတ်ရယ်... ကိုကိုက နင်ထင်သလို

မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ၊ သူ ငါ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ငါ အသိဆုံး။ ခုဟာက မလွဲသာလို့ ငါတို့စွန့်စားရမှာ။ ပြီးတော့ သူက တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ...

သူ့အမေလည်း သူ့သားကို အကြာကြီး မခွဲနိုင်ပါဘူးဟယ်... ပြန်ခေါ်မှာပါ။ အဲဒီ အခါကျ မင်္ဂလာလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆောင်ပေးမှာပေါ့??

အသင်ချေကံ သူ့သူငယ်ချင်းမလေးကို လှည့်ပတ်ပြောပြီး

သူ့ဘက်ပါအောင် ဆွဲဆောင်နေသည်။

စွဲမြတ်က အသင်္ချေကို ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်သူမို့ သနားလည်း

သနားသည်။ အသေချ် အစွဲအလမ်းကြီးပုံမျိုးတော့ သူတောင်မှ လက်လန်ရသည်။

သူ့ကိုကိုလင်းညိုကို အချိန်ပြည့် ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ မိန်းမ။

တကယ်လို့ စွဲမြတ်မှာသာ ချစ်သူရှိရင် အသချေလို ချစ်နိုင်မည်မထင်ပါ။

သူနဲ့ အသေချက် ဝလုံးအတူတူဝိုင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဒီမိန်းမ ခေါင်းမာတာ၊ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တာ၊ စိတ်နုတာ အားလုံး သူက သိပြီးသား။

ခုလည်း သူဘယ်လိုပဲ တားတား ရမှာမဟုတ်တာ။

`` ပြောလည်း ငါပဲ လေကုန်မယ်ထင်တယ်၊ နင်တစ်ယောက်တည်း သွားမှာလား... ဘယ်မှာ ချိန်းထားတာလဲ အသချေ [?] [?]

`` ၂၈ မိုင်မှာ... ကိုကိုက သူ့သူငယ်ချင်းကားနဲ့ စောင့်နေမှာတဲ့ ငါ့ကို ခေါ်ပြီး ရန်ကုန် တန်းပြီးမောင်းသွားမယ် ပြောတယ်.. ပြီးရင် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားတွေဖူးရင်း... [?] [?]

`` ဟန်းနီးမွန်း ထွက်မယ်ဆိုပါတော့ [?] [?]

စွဲမြတ်က သူမစကား မဆုံးမီ ဖြတ်ပြီး ပြောချလိုက်သည်။

`` ဒါပေါ့... နင် တွေးကြည့်စမ်းပါဟာ... အတွေးနဲ့တင် ပျော်ဖို့ကောင်းလွန်းလို့ ငါ့ရင်တွေ တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ ခုန်နေတာ [?] [?]

`` အေးပါဟယ်... ငါလည်း နင်ပျော်နေတာ တစ်သက်လုံး မြင်ချင်ပါတယ်... နင်နဲ့ ကိုလင်းညို ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ပေါင်းဖက်နိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ် [?] [?]

`` ဒီလိုမှပေါ့... ဒါကြောင့် ငါက ဟောဒီစွဲမြတ်လေးကို ချစ်နေရတာ .. ဒီနေ့ကျမှ ချမ်းလိုက်တာဟယ်... နင် ကော်ဖီသောက်မလား၊ ငါ သွားဖျော်ပေးမယ်လေ... ဒီနေ့ ကော်ဖီက နောက်ဆုံးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်... ငါဖျော်တိုက်တာ သောက်သွားဦး [?] [?]

`` အသချေ... နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... ပြောကောင်းမှန်း

မပြောကောင်းမှန်း မသိ။။

``ဘာပြောလို့လဲ... အပျိုဘဝနဲ့နောက်ဆုံးတိုက်တဲ့ ကော်ဖီလို့ ပြောတာ... ဒီညလွန်သွားရင် ငါ အိုတော့မှာလေ...။

စွဲမြတ်က အသချေရုံ စပ်ဖြဖြရုပ်ကို မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ အတော်ကို အိုချင်နေတဲ့ မိန်း... တကတည်း အူမြူးနေလိုက်တာများ၊ အမြင်ကတ်ချင်စရာ။

``အေးပါ... သောက်ရတာ ပေါ့.. မြန်မြန်သွားဖျော်ချေ။ မုန့်ပါယူခဲ့နော်... နင့်မင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်တော့မှန်း မသိတော့ သေချာတာပဲ အရင် စားသောက်ထားလိုက်ဦးမယ်။

သိပ်မကြာပါ။ အသချေက ကော်ဖီပူတစ်ခွက်နဲ့ ပျော်ဘွယ်မုန့်ကြွပ် ပန်းကန်လေးယူပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

``စွဲမြတ်ရေ.... ငါ့အမေကို မကြာခဏ လာကြည့်ပေးပါနော်၊ ငါ့မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ... နော်... အမေ့ကို ပစ်ထားပါနဲ့ဟယ်...။

``အေးပါဟယ်... ကြီးကြီးက နေ့တိုင်း ဆိုင်ထွက်နေတော့ နင့်ကို သတိရရင်တောင် သူ့အလုပ်နဲ့သူဆိုတော့ အချိန်ပြည့် သတိရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အမေက ပဲခူးရွှေမော်ဓောဘုရားနားမှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ထားတာ အသချေ့တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက။

အဖေ ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း... အမေ ပင်ပန်းခဲ့တာ သူမ သိပါသည်။ ကိုပေါက်က ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆိုင်မှာ လခစား အလုပ်လုပ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရှာပေးခဲ့သည်။

အသချေ့ကို ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေခိုင်းပြီး သူက အနစ်နာခံခဲ့ရသည်။ အဲဒီ အတွက်တော့ ကိုပေါက်ကို သူမ မျက်နှာပူမိသည်။

`` နင် ပြောသလိုဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဟာ.... ငါလည်း အမေတို့နဲ့ ကြာကြာခွဲမနေနိုင်ပါဘူး... အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မှာပါ??

`` အသချေ... နင်တို့ အမြန်ဆုံး လက်မှတ်ထိုးကြနော်... ဒါမှ သူတို့အမေက နင်တို့ကို ပြန်ခွဲလို့ မရမှာ... နို့မို့ဆို အဘွားကြီးက သိပ်စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့... သိတယ် မဟုတ်လား... ဒေါ်တင်တင်လတ်ဆိုတာ ပဲခူးမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာလေ??

`` ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းရယ်... ငါ နင်ပြောသလို လုပ်ပါ့မယ်၊ ခဏနေ အမေပြန်လာတော့မယ် ထင်တယ်... ငါလည်း သွားရတော့မယ်??

`` နင် ပြောတော့ ညမှ အချိန်ထားတာဆို??

`` ဟုတ်တယ်... သူ့အမေ ဘုရားကိုးဆူ သွားစရာရှိလို့ အဲဒီ အချိန်ကျမှ သူက ထွက်လာမှာတဲ့.... ဒါပေမယ့် ညကျတော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်ရမှာလဲ... အဲဒါကြောင့် အခု ထွက်သွားပြီး တစ်နေရာရာမှာ ခိုနေရမှာပေါ့ဟာ ..

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက စွန့်စားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေမယ့်... သူမက စိတ်မချနိုင် ဖြစ်နေမိသည်။

`` ငါ လိုက်ပေးရမလား အသချေ... မိုးချုပ်ရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်??

`` နေပါစေ စွဲမြတ်ရယ်... နင်က ငါ့နောက်လိုက်လာပြီး နင်ပြန်သွားတော့ တစ်ခါ ငါက စိတ်ပူနေရဦးမယ်... ကိုကိုစောင့်နေမှာပဲဟာ... ငါ မကြောက်ပါဘူး??

`` ဆိုင်ကယ် Taxi ငှားရင်.... မျက်နှာသိထဲကပဲ ငှားနော်... အသချေ??

`` အေးပါဟယ်??

ကိုယ့်အပေါ် အစစအရာရာ တွေးပူပေးတတ်သော သူငယ်ချင်းမလေးကို အသင်္ချေ နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စွဲမြတ်က မျက်ရည်လေး တပဲပဲနဲ့

``သွားခါနီး ငါ့ကို ... စိတ်မကောင်းအောင် လာလုပ်နေပြန်ပြီ။?`

ပြောပြီး စွဲမြတ်က သူမ ပိုက်ဆံအိတ် ပြားပြားလေးကို ဖွင့်ကာ ထောင်တန်တစ်ခေါက်ကို ထုတ်ပြီး အသင်္ချေလက်ထဲ ထည့်ပေးလေသည်။

``အသင်္ချေ.. ရော့.. ဒါလေးတော့ ဆောင်သွားပေါ့ဟာ... လိုရမယ်ရပေါ့... ဒါ ငါစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပါ။?`

``မလိုပါဘူးလို့ မငြင်းတော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်... တစ်နေ့ကျရင် ငါ ပြန်ဆပ်မယ်နော်... ကြည့်ပါဦးဟယ်... နင့်ပိုက်ဆံတွေက သုံးရက်စရာကို မရှိဘူး... အသစ်ကလေးတွေ... နံပါတ်ကလည်း စီနီယာတွေပဲနော်။?`

``အမယ်... ဒါ... ငါ တကူးတက လဲထားရတာ ... နင့်မို့လို့ ပေးလိုက်တာဟဲ့... သိလား။?`

``သိပါပြီတဲ့ရှင်... စွဲမြတ်ရေ.. ငါ နင့်နဲ့ တစ်ခါတည်းထွက်လိုက်ခဲ့မယ်၊ နင့်အိမ်တော့ မလိုက်တော့ဘူးနော်... အမေက ငါ ပျောက်ရင် နင့်အိမ်ပဲ အရင်ဆုံး လာရှာမှာ။?`

``အေးပါ... ငါ သိပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်... နင် ငါ့ဝမ်းကွဲအစ်အိမ်မှာ ခဏခိုနေလိုက်... ငါလိုက်ပို့ပေးခဲ့မယ်... လာ...။?`

အသင်္ချေတစ်ယောက် ကျောပိုးအိတ်ကလေးလွယ်ပြီး စွဲမြတ်ခေါ်ရာနောက်ကို ပါသွားခဲ့တော့သည်။

*

ညနေစောင်းကတည်းက သူကြိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ အမေ အတင်းလာနှိုးတဲ့အထိပဲ။

‘ သားရေ... ထတော့.. မိုးတောင် ချုပ်နေပြီကွဲ့။^{၇၇}

‘ အာ.. အမေကလည်း မိုးချုပ်ရင် မိုးလင်းတဲ့အထိ အိပ်မှာပဲ။^{၇၈}

အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ညီထိုင်က ပြောတော့ သူ့အမေက သူပေါင်ကို ဖက်လုံးနဲ့ လှမ်းပြီး ရိုက်သည်။

‘ အိပ်လို့ရမလားဟဲ့... မင်းအဘွားဆီကို သွားရမှာလေ၊ ပဲခူးမှာ သွားအိပ်ရမယ့်ဥစ္စာ... မိုးအရမ်းချုပ်နေပြီ... မြန်မြန်ထတော့... ထမင်းလည်း ဟိုရောက်မှစားတော့။^{၇၉}

ညီထိုက်က ပေကပ်ကပ်ဖြင့် ‘ကျွတ်^{၈၀}ခနဲ စုတ်သပ်ကာ...

‘ မေမေရာ... သားကို မသနားဘူးလားဗျာ... ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းပုတ်လို့ ပုခက်စီးသလို အိပ်ခဲ့ရတာ ... သား ဒီအိပ်ရာလေးကို ဘယ်လောက်လွမ်းလဲဆိုတာ မေမေ မသိပါဘူး။^{၈၁}

‘ အမယ်လေး သားရယ်.. မင်းကို ငါက မွေးထားတာပါနော်၊ မသိဘဲ နေပါ့မလား... ဒီအိပ်ရာမြင်တိုင်း မင်း အိပ်ချင်နေတာလေ။^{၈၂}

ညီထိုက်က အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ...

‘ ဟုတ်လား... ကျွန်တော် အဲဒီ လောက်တောင် အအိပ်မက်နေပြီလား... ဘေးကလူတွေတောင် သိကုန်ပြီဆိုတော့ ရှက်စရာပဲနော်၊ မထူးပါဘူး ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်။^{၈၃}

ပြောပြောဆိုဆို ညီထိုက်က ကုတင်ပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲ ပစ်လှဲချပြီး ပြန်အိပ်မလို့ ပြင်သည်မို့ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်က...

‘ ဟဲ့...သား... ထပ်မအိပ်နဲ့တော့လေ... ဒီကလေးနဲ့တော့ ခက်တာပါပဲ... ပြန်လာပြီးကတည်းက အိပ်ချင်တဲ့အချိန်အိပ်၊ စားချင်တဲ့အချိန် စားနေတော့တာပဲ။^{၈၄}

သင်္ဘောပေါ်မှာ နေ့ဂျူတီ၊ ညဂျူတီ ချိန်းနေရတာ ဆိုတော့ အိပ်ချိန်တွေလည်း မမှန်တော့ပါဘူး။ ဒီကြားထဲ... ညဆို သူက သရဲကားတွေ၊ စစ်ကားတွေ ကြည့်ချင်ထိုင်ကြည့်သေးတာ... ဂိမ်းဆော့တာလည်း ပါသေးဆိုတော့ အမေပြောသလို စည်းလွတ်ဘောင်လွတ် ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

‘ ‘ အဘွားကလဲဗျာ... နောက်နေ့မှခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး... မိုးချုပ်ရင် ကားမောင်းရတာ ပျင်းစရာကြီး၊ အဖော်ပါရင် တစ်မျိုးပေါ့.... ငြော်... ဒီလိုလုပ်ပါလား... ကျွန်တော် အဖေ့ကို ခေါ်သွားမယ်လေ။

‘ ‘ ဟင်... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့... အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲဘူး။

အမေဖြစ်သွားတဲ့ပုံကို ကြည့်ပြီး ညီထိုက် သဘောတွေ ကျနေသည်။ အမေက အင်မတန်မှ သရဲကြောက်တတ်တာ။ ခွကျရာမှာလည်း စပါယ်ရှယ်လစ်။

အိမ်အကူကောင်မလေးတွေ ခေါ်မထားတာပဲ ကြည့်လေ။ အားလုံး သူ့ခြေသူလက် သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမှ ကျေနပ်သူ။

‘ ‘ အဘွားက ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့လဲ... ဟိုမှာ ဒေါ်ပုလုံးလည်း ရှိနေသားနဲ့။

‘ ‘ အေး... အဲဒီ ဒေါ်ပုလုံးကြောင့်ပဲ မင်းကိုခေါ်လိုက်တာ၊ သူ့အဖေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ရွာပြန်သွားသတဲ့လေ... ငါ့ယောက္ခမအကြောင်း ငါသိတယ်... သူလည်း ငါ့လိုပဲ သရဲကြောက်တတ်တယ်၊ အဲဒါ မင်း ဒီည မသွားမချင်း သူ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်တော့မှာ၊ မြန်မြန်သွားမှ နားအေးမယ် သားရေ။

‘ ‘ သိပါပြီဗျာ... ထပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အဘွားတစ်ယောက်ပဲရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့.. နှစ်ယောက်သာရှိရင် ဒုက္ခ.... မင်္ဂလာဒုံနဲ့ ပဲခူး အိပ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင် ကျနေတာပဲ... ဟူး....

သင်္ဘောက ပြန်လာလို့ အေးအေးဆေးဆေး နားရမလား မှတ်တယ်...
ညီထိုက်က ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ သွားတိုက်ပြီး ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။

ဒါမှ လူက လန်းပြီး ကားမောင်းလို့ ကောင်းမှာ...

ပြီးတော့ တဘက်နဲ့ ကိုယ်သုတ်ရင်း သူဝတ်မည့် တီရှပ်နက်ပြာလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ အောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဂျင်း(နံ)ပဲပေါ့။

ညအိပ်ဝတ်ဖို့ အကျွေးက အဘွားအိမ်မှာ ရှိပြီးသားဆိုတော့ နောက်နေ့ပြန်လာရင်ဝတ်ဖို့ အပိုတစ်စုံပါ သူ့အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားဝတ်ပြီးတော့ သူ့အိတ်ကိုယူကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ညီထိုက်တို့အိမ်က အပေါ်ထပ်မှာ လူနေပြီး အောက်ထပ်မှာ စတိုးဆိုင် ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သရေစာမက်တဲ့ ညီထိုက်အတွက်တော့ အမေ့အိမ်က အားလုံး ကွက်တိဖြစ်နေသည်။ ခုလည်း ကားမောင်းနေရင်း ဗိုက်ဆာရင် စားဖို့ ပေါင်မုန့်၊ အာလူးကြော်၊ ကျွဲရိုင်းသုံးဘူး၊ ရေသန့်နှစ်ဘူး မလာခဲ့သည်။

‘ ‘ အမေ... သား သွားပြီနော်??

‘ ‘ အေး... အေး... သား... ကားကို ဂရုစိုက်ပြီးမောင်းနော်...
အလျင်မလိုနဲ့ သိလား??

‘ ‘ ဟုတ်ကဲ့... မေမေအတွက် အပြန် ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ??

‘ ‘ ထန်းသီးနုလေးတော့ စားချင်တယ် သားရယ်??

‘ ‘ ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့မယ်နော်??

သူ ထွက်လာတော့ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်က ဝယ်သူရောက်လာလို့ အလုပ်ရှုပ်ပြီး

ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အမေ့အလုပ်က တစ်မျိုးတော့လည်း ကောင်းသားပင်... အိမ်အလုပ်လုပ်ရင်း စီးပွားရေးပါ လုပ်လို့ရတော့ အဆင်ပြေသည်။ ဆိုင်ခင်းတော့လည်း တကူးတက သွားစရာ မလိုဘဲ အောက်ထပ်ဆိုင်းလိုက်ရုံပင်။

ပဲခူးမှာနေတဲ့ သူ့အဘွား ဒေါ်လေးခင်က အထုပ်ကြီးကြီး ရှိသည်။ အခုအချိန်ထိလည်း ငွေတိုးနဲ့ အပေါင်ခံသည်။ ညီထိုက်အဖေ ဦးနေထူးက တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့ အဘွားဒေါ်လေးဆင့်ဆီမှာ အမွေဆက်ခံစရာ ဆိုလို့ ညီထိုက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။

အဲဒီ တော့... ဒီမြေးကို သူ့မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတာ ဆန်းမှမဆန်းဘဲ။

ညီထိုက်က အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့... သူ့ပြိုင်ကားလေးပေါ် တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သူ့ကြိုက်တဲ့ `ရိန်မိုး` ရဲ့သီချင်းခွေ ထည့်ဖွင့်ပြီးတော့ သီးချင်းလေး တညည်းညည်းနဲ့ ကားကို ပုံမှန်လေး မောင်းနေမိသည်။

အသက်အစိတ်ရှိတဲ့အထိ ရည်းစားမထားမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်မိသည်။ အနားမှာ တွတ်တီးတွတ်တာနဲ့ ချွဲနဲ့မယ့်... ကောင်မလေးမ ရှိတာ... တွတ်ထိုးမယ့်သူ မရှိပေမယ့် စကားပြောဖော်လေး တစ်ယောက်ရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့...

`ဟာ... ဟိုကောင်ကို ခေါ်ကြည့်ဦးမယ်... ဒီနေ့ သူ ပဲခူးပြန်မယ် ပြောထားတာပဲ... ပြန်တောင် ပြန်သွားပြီလား မသိပါဘူး... မိုးတောင် ချုပ်နေပြီပဲ`

ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း ဧကကို သတိရသွားပြီး... သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဧကဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟိုကော်က တော်တော်နှင့် ဖုန်းမကိုင်။

`ဒီကောင်... အိမ်သာထဲအထိ ဖုန်းယူသွားတဲကောင်က ဘာလို့များ

ဖုန်းမကိုင်တာပါလိမ့်... Something ပဲ??

ညီထိုက်က ကြိုးစားပြီး ဖုန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။
သုံးကြိမ်လောက်ခေါ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ဘာသားချောက
ဖုန်းကိုင်တော်မူလေသည်။

``ဟေ့ကောင်... ဘာလို့ ခုမှ လာကိုင်တာလဲ... မင်းကို ငါ
ဖုန်းခေါ်နေတာ ကြာပြီကွ... Missed Call တွေရင်လည်း ပြန်ခေါ်မယ် မရှိဘူး??

``မြင်း... ဘာ... ဘာ... ပြောမလို့လဲ... ညီထိုက်??

``ဟား ... ဟား... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ... စကားတွေ
ဘာတွေတောင် ထစ်လို့... ဘာလဲ မာဆက်ရောက်နေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် KTV
မှာလား??

``မ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ.. ငါ ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိပါတယ်ကွ??

``ဟင်... မင်း ရန်ကုန်မှာလား... မင်းပြောတော့ ဒီနေ့ ပဲခူးပြန်မှာဆို??

``ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ မသွားဖြစ်ဘူး??

အမြဲတမ်း တက်ကြွစွာ သွက်လက်နေတဲ့ ဧကအသံက ဒီနေ့ညမှာတော့
ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လှသည်ဟု သူ ခံစားရသည်။

``မင်းအသံက ညောင်နာနာနဲ့ကွာ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဧက
မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ အခု ပဲခူးသွားနေတာကွ... အဲဒါ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့
မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား??

``ဟာ... ငါ မလိုက်ဘူး.. မလိုက်ဘူး??

ဧကက အသည်းအသန် ငြင်းနေတော့...

``ဟေ့ကောင်... ဒါလေပြောတာနဲ့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေလိုက်တာ...

မလိုက်ရင်လည်း နေကွာ... ငါတော့ ဒိုးပြီ

ညီထိုက်က ဧကကို အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့.. ဖုန်းကို အရင်ဦးအောင် ချပစ်လိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်... ဖြစ်ပျက်နေလိုက်တာ။ ဒီကောင်မိဘတွေက ပဲခူးမှာ စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ထားပြီး သူကတော့... ရန်ကုန်က ခြံမှာ အနေများလေသည်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်တော့ ဒီကောင်က ပဲခူးကို ပြန်နေကျ။

သူ ပြန်မယ့်နေ့နဲ့ ညီထိုက် အဘွားဆီသွားတဲ့နေ့ ဆုံရင် တစ်ခါတလေ ဒီကောင်နဲ့ အတူတူ သွားဖြစ်ကြသည်။ ဗိုက်ဆာလာရင် သူ တို့ရဲ့ “K-Paradise” Restaurant မှာ ဝင်စားလိုက်ရုံပင်။ ဒီနေ့ကျမှ ဒီကောင် ဆေးစားမှားနေပုံ ရသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း မောင်းလာလိုက်တာ ကားက ဆယ်မိုင်ကုန်းကို ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အပြင်လေးက အေးနေတာမို့ လေတိုးလိုက်တိုင်း စိမ့်တက်လာရာ ညီထိုက်က ကားမှန်တွေကို တင်လိုက်ပြီး Air -Con ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

တိုးဂိတ်ကိုကျော်လာပြီးတော့မှ ကားအသွားအလာ ရှင်းသွားသည်။ ဗိုက်တောင် တော်တော်ဆာလာပြီ။ သူ့နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ညရှစ်နာရီခွဲနေပြီပဲ။

အဘွား ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားမလဲ မသိပါဘူး။ ဘာပဲချက်ချက် အဘွားလက်ရာက အမေ့ထက် ကောင်းပြီးသားပါ။

အမေက သူ့ဆိုင်မှာ လူကျနေလို့ရှိရင် ကြက်ဥကြော်၊ ကြက်အူချောင်းကြော်၊ ဘဲဥကြောက်၊ မကြော်ရင် ငါးသေတ္တာတွေ ဖောက်ထည့်ပြီး ပြီးပြီးရော ချက်ကျွေးတာ၊ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် မွေးသမိခင်ကို စော်ကားနေတာ...

ဟော... အဘွားကကျ အဲသလို မဟုတ်ပေါင်။ သူ့လာမယ်ဆိုတာနဲ့ သူကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ လေးငါးမျိုးလောက် တစ်ခါတည်း ချက်ပြီးစောင့်တာ...

အဘွားတောင် ဘာလိုလိုနဲ့ အသက်ခုနှစ်ဆယ် ကျော်နေပြီ။

အဘွားအတွက် ကျန်နေတဲ့အချိန်တွေ အကျိုးရှုဖို့ လိုအပ်နေပြီ။

ဟုတ်တယ်... ငါ အဘွားကို တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ရမယ်။

ပဲခူးက အဘွားအိမ်မှာပဲ အောင်းနေလိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ ဒါဆို

အဝတ်အပိုတစ်စုံပဲ ယူလာတာ နည်းသွားပြီနဲ့တူတယ်။

ကားမောင်းရင်း အဆာပြေ အာလူးကြော်တစ်ထုပ် ဖောက်စားပြီး

ကျွဲရိုင်းတစ်ဘူးပါ သောက်လိုက်သည်။

ခဏနေတော့ သူ ဆီးသွားချင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို

လေ့လာကြည့်တော့ သူ့ဘက်ပါနေလေရာ ညီထိုက်က ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူ့ကိစ္စကို

ရှင်းလိုက်သည်။

‘ ‘အားပါး... အပြင်မှာ အေးလိုက်တာ.. အအေးလှိုင်းဖြတ်မယ်လို့

ပြောထားတာပဲ။’ ’

သူ ကားထဲပြန်ဝင်ဖို့ ပြင်စဉ် အဘွားဆီမှ ဖုန်းလာလေသည်။

‘ ‘မြေးလေး... မင်း ဘယ်နားရောက်နေပြီလဲ။’ ’

‘ ‘ဘယ်နားလဲတော့ မသိပါဘူး အဘွားရယ်... မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်

သုံးဆယ်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့... ကျွန်တော် ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီဗျ... အဘွား

ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားလဲ။’ ’

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ အဘွားနဲ့တွေ့ရင် အလိုလို

ကြက်ဆူဆီဖြစ်သွားသည်။ ချွဲလို့ ပျစ်လို့၊ ချွဲစရာက ဒီအဘွားတစ်ယောက်ပဲ

ရှိတာကိုး...

‘ ‘ဘာဟင်းတွေလဲဆိုတော့ ငါ့မြေးကြိုက်တဲ့ သုံးထပ်သား

ဝင်သားပေါင်း၊ ဟော... အဆီပြေအောင် မရမ်းသီး ငါးပိထောင်းထားတယ်...

ဟင်းချိုကတော့ ဒန့်သလွန်သီးနဲ့ ငါးရံခေါင်းချဉ်ရည်ဟင်း... ဘယ်လိုလဲ ...
ဗိုက်ပိုဆာလာပြီ မဟုတ်လား... အဘွားလည်း မစားသေးဘူး၊ မြေးလေးကို
စောင့်နေတာ။

``ဟာဗျာ... အဘွားကလဲ.. စားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်တော့်ကိုစောင့်လို့ လေတွေခံကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... အဘွားကိုယ်အဘွား
ကျွန်တော့်လို အသက်အစိတ် အပျိုမလေးများ မှတ်နေလို့လား။

အဘွားကို သူက လူကြီးလုပ်ပြီး မာန်လားမဲလားလုပ်နေစဉ်
အဘွားက....

xxx ဒီအရွယ် တင့်တင့်တို့အရွယ် ကျွန်မ xxx ကျွန်မတို့ အရွယ် xxx
တစ်ဆယ်ကျော် ငါးနှစ်ပတ်လည် xxx ဒဲ့ xxx ဒယ် xxx ဒယ် xxx ဒယ်

ဆိုပြီး သီချင်း ထဆိုလေရဲ့။

``ဟား ဟား ... တော်ပြီ... တော်ပြီ အဘွား၊ ရယ်ရတယ် တကယ်ပဲ...
တို့အဘွားကတော့လေ... ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ဘယ်လောက်တောင် ကဲလိုက်မလဲ
မသိဘူး။

``အမယ်... ကျုပ်ကဲလို့ အခု မင်း လူဖြစ်လာတာလေ။

``ဟုတ်ပါပြီ.. မိုးလည်း တော်တော်ချုပ်နေပြီ... ကျွန်တော်
ကားမောင်းလိုက်ဦးမယ်နော်... အဘွား။

ကားပေါ်ရောက်မှ သူ သတိထားမိတာက ကက်ဆက်။

ကားပေါ်က မဆင်းခင် သူဖွင့်ထားခဲ့တဲ့ သီချင်းက အခု ရပ်သွားပြီ။
သတိလက်လွတ် သူကြောင်ပြီး ကြည့်နေတုန်း သီချင်းသံ ပြန်ထွက်လာသည်။

``ဟာ... ဒီကက်ဆက်က ဘာကြောင်တာလဲ မသိဘူး။

ကားမောင်းဖို့ထက် သူ့ကက်ဆက်ဆီ အာရုံရောက်သွားကာ

လျှောက်ကလိနေမိသည်။

ထိုစဉ်...

``ဒေါက်.. ဒေါက်... ဒေါက်...? ?

ကားမှန် လာခေါက်တဲ့သူက ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ညီထိုက်က ကားမှန်ကို လျှောချလိုက်ပြီး မေးဆတ်ကာ...

``ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ? ?

``အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ... ရှင် ဒီနားမှာ လူတစ်ယောက်ကို
တွေ့မိသလားလို့ပါ? ?

``လူ... လူဆိုတာ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား? ?

``သူ့နာမည်က ကိုလင်းညိုလို့ ခေါ်ပါတယ်... တကယ်လို့များ
သူ့ကိုတွေ့ရင် အသချေ့ ဒီမှာစောင့်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါနော်? ?

လင်းညို... တဲ့၊ အသချေ့... တဲ့။

ဘာတွေ ဇာတ်လမ်း လာထွင်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး။

ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့ ဂေါက်သီးဖြစ်နေပါဦးမယ်။

``ဒီမှာ... နာရီလေး ဘာလေး ကြည့်ဦးနော် အမိ၊ ဒီလိုအချိန်
ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေဖို့ သင့်တော်ရဲ့လားလို့...လာ..
ကားပေါ်တက်... မင်းအိမ် ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်? ?

ထူးဆန်းစွာပင် ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြလေသည်။ သူလည်း
တင်းသွားပြီ...

``ဘာလဲ... မလိုက်ဘူးလား... မလိုက်ရင်လည်း နေခဲ့... ငါတော့

သွားပြီ??

ဆိုပြီး ကားမောင်းထွက်လာပြီးမှ ... သံယောဇဉ်မကုန်စွာ
နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ကောင်မလေးကို ပြန်ကြည့်ကြည့်တော့ ထိုနေရာမှ
သူမ မရှိတော့။

နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

အဘွားဆီ သူရောက်တော့ အဘွားက အိမ်ဝမှာ ထွက်စောင့်နေရှာသည်။

ညီထိုက်က ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပြီး ကားသော့ပိတ်ကာ
အဘွားရဲ့ပါးလေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ့လေး
မွှေးနေလေရဲ့။

ဒီအလုံးတွေနဲ့ပဲ အဘွားက ပစ်ကျနေတာ...

``ဘယ်လိုလဲ မြေးလေး... ပင်ပန်းလာပြီလား... လာ... တို့မြေးအဘွား
နှစ်ယောက် ထမင်းစားရင်း စကားတွေ တဝကြီး ပြောကြမယ်.. ပြီးမှ အဘွားနဲ့
အတူတူအိပ်ရမယ်နော်??

``ဟုတ်ကဲ့ပါ??

``အဟင်း... ဟင်း??

အဘွားပျော်နေတာ ... ကျေနပ်နေတာ ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ
ပီတိဖြစ်ရသည်။ ထမင်းစားရင်း အဘွားနဲ့သူ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ
ပြောကြသည်။

``မင်းအမေ ချစ်တီးမကလေး... အပျိုကတည်းက စီးပွားရေး
သောင်းကျန်းတာတော်... သူတို့ခြံထဲမှာ နွားတွေ အများကြီး မွေးထားပြီး
နွားနို့လိုက်ပို့ကြတာ... အဲဒီ မှာ နဖူးစာရွာလည်တော့ မင်းအဖေ ရန်ကုန်မှာ
ကျောင်းသွားတက်ပြီး ပဲခူးပြန်လာတုန်း မင်းအမေက နွားနို့လာအပို့မှာ

သူတွေ့သွားတာလေ... အို... ဘာပြောကောင်းမလဲ... မင်းအဖေက မင်းအမေနို့ကို တန်းတန်းစွဲတော့တာပဲ??

``ဟင်... အဘွား၊ အဘွား မှားနေပြီနော်... ခုမှ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတာ၊ တန်းတန်းစွဲဆိုလည်း နွားနို့ကိုလို့ ရှင်းရှင်းပြောပါ အဘွားရယ်??

``အေး... အေးပါး... အသက်က ရလာတော့ ပြောချင်တာတွေ သိပ်ပြီး နေရာမကျတော့ဘူး မြေးလေးရဲ့??

XXX.....

..... XXX

သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

``ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကသီချင်းသံလဲ မသိဘူး၊ နေပါဦး... ဒီသီချင်းသံ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်ကားထဲက ထင်တယ်??

ညီထိုက် ထွက်ကြည့်တော့ သီချင်းသံက ရပ်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပြိုင်ကားရဲ့ ရှေ့မီးတွေ လင်းနေကြသည်။

``ငါဆင်းတုန်းက သေချာပိတ်ထားခဲ့ပါတယ်.. ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ... ထူးတော့ ထူးဆန်းနေပြီ??

``ဟဲ့.. မြေးလေး၊ ဘယ်က သီချင်းသံလဲဟင်??

အဘွားပါ ထွက်လာပြီးမေးတော့ ညီထိုက်က

``ကျွန်တော် နမော်နမဲ့နိုင်လို့ဖြစ်မှာ အဘွားရေ၊ ဟိုမှာကြည့်ပါလား... နောက်မီးလင်းစရာ မရှိတော့ ရှေ့မီး လင်းနေတာလေ... အဟား ဟား ဟား??

သူက အရယ်တစ်ဝက်နဲ့ ပြောတော့ အဘွားက သူ့ပခုံးကို အသာလေး လှမ်းရိုက်ကာ..

ပြောလိုက်ရင် ပေါက်ကရာတွေချည်းပဲ၊ သွား... ကားမီးတွေ
သွားပိတ်ဦး... ညဉ့်နက်ပြီ... တို့မြေးအဘွား အိပ်ကြတာပေါ့။

အဘွားစကား နားထောင်ပြီး မီးသွားပိတ်တဲ့ ညီထိုက်... ရှေ့မီးတွေ
မဖွင့်ဘဲ လင်းနေတာတွေ့တော့ ခေါင်းနပန်းကြီးကာ အိပ်ချင်စိတ်တွေပါ
ပျောက်သွားခဲ့သည်။ အဘွားက... အသည်းငယ်ပြီး ကြောက်တတ်သူမို့ သူက

အဘွား အရင်ဝင်နှင့်လေ... ကျွန်တော် ကားထဲက သီချင်းခွေယူပြီး
လိုက်ခဲ့မယ်။

ဟု လှမ်းအော်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

အေး... ပြီးရော... ပြီးရော၊ အဘွား မင်းသောက်ဖို့
နွားနို့သွားထည့်ပေးထားမယ်။

အဘွား ဝင်သွားတော့ ညီထိုက် ကားမီးကို ပိတ်ကြည့်သည်။ မီးက
လင်းမြဲ လင်းလျက်။

အမယ်လေး... ကယ်ကြပါဦး... ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းရပါ့။ သူလည်း
ဘာအမှားအယွင်းမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး... မီးက ပိတ်လို့ မရမယ့် အတူတူ မထူးပါဘူး။
လင်းချင်သလောက်သာ လင်းတော့... ဘက်ထရီ အားကုန်ရင် ပိတ်သွားလိမ့်မယ်....

အမှန်က အဘွားသာ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်၊ သူလည်း
ကြောက်တတ်တာပဲ။

ဗန္ဓုလသွေးပါသူမို့ ညီထိုက်မှာ အိမ်ထဲကို ပြေးပြီးဝင်သွားပါသည်။
ပြီးတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ပြီး အဘွား ထည့်ပေးထားတဲ့
နွားနို့ခွက်ကို တဂွပ်ဂွပ်နဲ့ မော့ချပစ်လိုက်သည်။

ညီထိုက်က အဘွားအိပ်ဖို့ အိပ်ရာခင်းပေးပြီး သူက အဘွားနံဘေးက
ခေါင်းအုံးကို စိတ်လိုလက်ရထိုင်ပြီး ရှိခိုးနေမိသည်။

အဘွားက သူ့ကို ကြည့်ပြီး သဘောတွေ ကျနေသည်။

သူများတွေက သဘောသားဆိုရင် ဘာဖြစ်တယ်... ညာဖြစ်တယ်...
ပြောကြပေမယ့် ဒီမြေးကလေးကတော့ ကမ္ဘာသာ ပတ်လာတယ်၊ ဟော...
လူကြီးသူမလည်း သိတတ်သလား မမေးနဲ့၊ ရိုသေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး။

ဒေါ်လေးခင်ဆိုတဲ့ သူ့မှာတော့ ဟောဒီမြေးကလေးပဲ အားကိုးစရာ
ရှိတာပါ။

ညီထိုက်က ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ အဘွားဘက်ကို လှည့်ကာ

‘‘အဘွား... ကျွန်တော် အဘွားအပေါ်မှာ ကံသုံးပါးနဲ့
ကျူးလွန်မိတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။’’

လို့ ပြောပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ကန်တော့လေသည်။

ဒေါ်လေးခင်က စိတ်လိုလက်ရ ဆုတွေ တစ်လှေကြီးပေးနေစဉ်
ညီထိုက်က

‘‘အဘွား... ကျွန်တော့်ကို ဝိညာဉ်တွေနဲ့ မတွေ့ပါစေနဲ့လို့ ဆုပေး
ပေးပါ... နော်။’’

‘‘အောင်မယ်လေးဟဲ့... ငါပဲ ကြောက်တတ်သလား အောက်မေ့တယ်...
ငါ့မြေးကလည်း ငါ့သွေးအပြည့်ပါပဲလား... ကဲ... ကဲ... ငါ့မြေး တောင်းတဲ့ဆုနဲ့
ပြည့်ပါစေတော်။’’

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောရင်း...
တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာသည်။

စကားသံအစား အဘွားထံမှ ဟောက်သံတောင် ထွက်လာပြီမို့ လူလည်း
ဇွတ်အတင်း အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

သိပ်မကြာပါ။ ညီထိုက်ဆီမှ အသက်ရှူသံ ပုံမှန်လေး ထွက်လာပါသည်။

ဒါဆို ညီထိုက်လည်း အိပ်ပျော်သွားပြီပေါ့...

*

ကားရှေ့မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ပိတ်ရပ်နေသည်။ လမ်း

အကျယ်ကြီးရှိတဲ့ဥစ္စာ သူ့ကားရှေ့မှာ လာရပ်ရသလား။

ညီထိုက်က ကားဟွန်းတီးပြီး လမ်းဖယ်ပေးဖို့ ပြောသည်။ အဲဒီ မိန်းမက

လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ရပ်မြဲအတိုင်း ပေပြီး ရပ်နေလေသည်။

ကားကို နောက်ကျောခိုင်းပြီး ရပ်နေသည်မို့ အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲ

မသိရပါ။ ညီထိုက်က ကားမှန်ကို အောက်ချကာ ခေါင်းပြုထွက်ရင်း...

‘ ‘ဟေ့... လမ်းဖယ်ပေးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊

သေချင်လို့လား??

ဟု ဘုတော တောလေသည်။ ကောင်မလေးက မျက်နှာကို

သူ့ဘက်မလှည့်ဘဲ

‘ ‘ရှင့်ဆီမှာ အကူအညီ လာတောင်းတာပါ။ ကျွန်မကို ကူညီမယ်

မဟုတ်လား??

‘ ‘ဘာအကူအညီလဲ... ပြော၊ ငါ ပေးနိုင်တာဆို... လုပ်ပေးမှာပေါ့??

‘ ‘ရှင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်??

ပြောပြီး သူမ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မျက်စိရှေ့တင်

ပျောက်သွားတာဆိုတော့ ညီထိုက် တော်တော် သွေးပျက်သွားသည်။

ဈေးဈေးဝါးဝါးနဲ့ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

ပြန်အိပ်တော့ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရတော့တာမို့ ရေအေးအေးလေး

တစ်ခွက်လောက် သောက်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ခွက် ယူသောက်ပြီး အပေါ်ပြန်မတက်သေးဘဲ သူ့ကားအခြေအနေကို ပြတင်းတံခါး အသာဟကာ ချောင်းကြည့်မိသည်။ သူ့ချောင်းကာမှပဲ မှိတ်နေတဲ့မီးက ပြန်လင်းလာပြန်သည်။

အဘွားနိုးလာရင် ဒီကိစ္စကို သူ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ... တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ခုမှပဲ နဖူးတွေ၊ နူးတွေ တွေ့နေရသည်မို့ ကျောတောင် ချမ်းချင်လာသည်။

‘‘မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ... ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်... ဒီမှာ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။’’

လာတုန်းက ပဲခူးမှာ ကြာကြာနေမလို့ စိတ်ကူးလာခဲ့သည်။ ခုတော့... အဲဒီ လောက်အထိ သူ နေနိုင်မည် မထင်ပါ။

နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကားကို ပြန်ကြည့်မိတော့ ကားနံဘေးမှာ ဖြူလွလွအရာတစ်ခုကို ဝိုင်းတိုင်းတား တွေ့လိုက်ရသည်။

သေသေချာချာ အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်မှ မိန်းမပုံသဏ္ဍာန် အရိပ်တစ်ခု ကားနံဘေးမှာ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားတာ သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

‘‘ဘုရား... ဘုရား... အဲဒါ ဘာကြီးပါလိမ့်... အိပ်မှုနံရံနဲ့ ငါများ မျက်စိမှားလို့လား... မရတော့ဘူး... ဒီနေ့ပဲ မိုးလင်းရင် ပြန်တော့မယ်။’’

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်ပြင်ချပြီးနောက် ညီထိုက်တစ်ယောက် အဘွားဘေးမှာ ပြန်ဝင်ပြီး ကွေးနေလိုက်တော့သည်။

မိုးရယ်... မြန်မြန်လင်းပါတော့...

*